

Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ.

Стаття 5 Конституції України

№8 (145)

Наша ГРОМАДА

**П'ЯТНИЦЯ,
7 травня '21**

Пам'ятатимемо довіку

8 – 9 травня Україна відзначає День пам'яті та примирення і День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні.

Це – нагода ще раз згадати про велику роль українців у перемозі об'єднаних націй у Другій світовій, висловити повагу борцям проти нацизму, вшанувати загиблих воїнів, жертв війни.

Героїчно билось проти нацистів і багато наших земляків. А скільки воїнів полягло при звільненні наших сіл! Скільки горя зазнали люди, які перебували в окупації! Вічна пам'ять учасникам війни, усім її жертвам, яких сьогодні немає з нами. Низький уклін тим, на чю долю прийшлися ті випробування і хто дожив до цих днів.

Як повідомили в Катеринівській сільській раді, з нагоди Дня пам'яті та примирення і Дня перемоги над нацизмом у Другій світовій війні до місцевих пам'ятників визволителям буде покладено квіти.

Призначили старосту Грузького

Минулого тижня відбулося пленарне засідання Катеринівської сільської ради, на якому розглядалося й питання про призначення старости села Грузького. Депутати

одногослосно проголосували за Олександра Третяка. Перед тим у Грузькому проводився збір підписів за цього кандидата. Його підтримали 283 мешканці села.

Присвячено Воскресінню

Близько 100 декоративних виробів представлено на виставці-конкурсі «Великодні барви», організованій відділом освіти, культури, спорту, туризму Катеринівської сільської ради.

Усі роботи присвячено Христовому Воскресінню. Створюючи їх, місцеві умільці вдалися до різних технік, в тому числі вишивання, в'язання, плетіння лози. Переможця конкурсу буде визначено за результатами онлайн-голосування. Ознайомитися з роботами і проголосувати за ту, що сподобалася, можна у фейсбуці на сторінці відділу освіти, культури, спорту, туризму Катеринівської сільської ради.

Буде наука й для інших

Ще двох місцевих жителів притягнуто до відповідальності за спалювання сухої трави та сміття.

Минулого тижня вони попалися поліцейському офіцеру

Катеринівської територіальної громади Юрію Береговому та працівникам Державної екологічної інспекції Придніпровського округу. Кожного паля оштрафовано на 3060 гривень.

На допомогу бізнесу

Сучасному бізнесу не обійтися без пошуку партнерів як на внутрішньому, так і на зовнішньому ринках, без знання вимог чинного законодавства тощо. Прислужитися йому в цьому готова Кіровоградська регіональна торгово-промислова палата. Про це на зустрічі з керівництвом Катеринівської територіальної громади та місцевим бізнесом повідомила президент палати Ірина Саєнко. За її словами, немає питання, яке б не змогли вирішити її працівники, адже палата двадцять шість років надає свої послуги провідними бізнесовими структурами області.

Особливу зацікавленість у присутніх викликали послуги, пов'язані із публічними закупівлями, зовнішньоекономічною діяльністю, конференц-сервісом, консалтингові послуги, а також розробка та реалізація грантових програм розвитку громади.

За підсумками ділової розмови голова Катеринівської сільської ради Тетяна Пучка та президент Кіровоградської РТПП Ірина Саєнко підписали меморандум про партнерство та співпрацю.

На знімку: підписання меморандуму.

Фото: Олександр ЧЕРНИКОВ

Краєзнавство по-ВОЛОДИМИРІВСЬКИ

Софія Протасова, десятикласниця ліцею «Нова школа», взяла участь в обласній конференції переможців краєзнавчих експедицій, що проводилася минулого тижня в Кропивницькому в рамках акції «Українська революція: 100 років надії і боротьби».

Софія успішно захистила своє дослідження «Події революції 1917 – 1921 років у Володимирівці

та її околицях», яке здійснила під наставництвом вчительки Лариси Євенко.

Софія використала в своїй роботі як відомості з монографій знаних дослідників цієї теми, так і свідчення жителів Володимирівки. Наприклад, від своєї прабаби Лариси Євенко знає про перебування тут війська Махна, а Валерій Черненко пам'ятає розповіді діда про те, як був у петлюрівській армії.

3 нагоди Дня землі

Кілька сотень саджанців туй, ялин та інших декоративних дерев придбала Катеринівська сільська рада. Їх посаджено у

громадських місцях у Катеринівці, Володимирівці, Олексіївці, Грузькому, Могутньому.

В озелененні взяли участь

і школярі, долучившись таким чином до Дня землі, який відзначався 22 квітня. Сенс Дня землі полягає в тому, щоб усі люди відчували всепланетну спільність й активізували зусилля, спрямовані на захист миру й збереження краси й багатства нашого спільного дому.

Володимир Кухта: Ми для того й об'єднувалися в громаду, щоб усім жилося краще

У попередньому випуску «Нашої громади» було вміщено кореспонденцію «Осикувате живе і сподівається», в якій йшлося про те, чого, висловлюючись фігурально, бракує для повного щастя жителям Осикуватого. У розмові з кореспондентом селяни нарікали на неякісний телефонний зв'язок, відсутність дротового інтернету, на незручний графік рейсового автобуса тощо.

Враховуючи, що з подібними проблемами стикаються мешканці й інших сіл Катеринівської територіальної громади, особливо тих, що в радянські часи були віднесені до неперспективних, газета пообіцяла розповісти, як сільська рада планує поліпшувати тут умови проживання. Проте логічно спочатку познайомитися з думкою з цього приводу одного з ініціаторів об'єднання територіальних громад, члена виконкому Катеринівської сільської ради, генерального директора АТ «Кіровоградське рудоуправління» Володимира Кухти. Ось що він сказав:

— На моє переконання, головні зусилля органу місцевого самоврядування мають спрямовуватися на створення комфортних умов для проживання в усіх селах, незалежно від того, в якому стані вони увійшли до об'єднаної громади. До того ж займатися цим треба щоденно. Людей не цікавить політика, їх цікавить те, від чого залежить їхнє життя, — чи заїздить в село рейсовий автобус, коли побудують якісну дорогу тощо. Хоча не всі з них

готові поліпшувати свої умови. Скажімо, сьогоденні технології та можливості комунального підприємства «Обрій» дозволяють швидко і порівняно недорого забезпечувати селян водопровідною водою. В цьому вже переконалися жителі Лісного, Обознівки, де воду брали з криниць за двісті-триста метрів, а тепер її мають в кожному дворі. Коли ж було запропоновано прокласти водогін по центральній вулиці Олексіївки, не всі мешканці висловили готовність користуватися водою з крану. Сказали: є криниці, й цього для них достатньо. Але ж водогін — це зручно: можна підключити пральну машинку, обладнати ванну, туалет.

До речі, як показує практика, не доцільно робити єдину на все село систему водопостачання. Її важко обслуговувати. Краще прокладати невеликі, локальні мережі зі своїми свердловинами. Коли з якоїсь причини припиниться подача води на одній з вулиць, вона буде на сусідній, і таким чином не страждатиме все село.

Щодо доріг. Значення їх для

жителів нашої громади неможливо переоцінити. Якісні дороги — це не тільки ознака цивілізованості, це насамперед зручність. Знаю, що сільський голова Тетяна Володимирівна Пучка разом з дорожніми фахівцями вже обстежили всі дороги громади з метою визначення, скільки коштів знадобиться для їх ремонту. З'ясувалося, потрібно не менше десяти мільйонів гривень. Виділити їх з бюджету громади навіть за кілька років не реально. Який же бачиться вихід з цієї ситуації? Очевидно, доведеться поки що асфальтувати центральні дороги, решту робити біло-щебеневими, але в перспективі всі дороги повинні мати якісне асфальтове покриття.

Не можна уявити нинішнє і тим більше майбутнє нашої громади без електроенергії. Обсяги використання її постійно зростають, у зв'язку з чим виникає потреба в наданні послуг у цій сфері на рівні громади. Підтримую пропозицію про введення до штату вже згаданого «Обрію» двох посад фахових електриків та забезпечення їх необхідними інструментами і транспортом.

Дехто з представників території вважає, що їх обділяють коштами для розвитку, і пропонує розподіляти кошти між територіями з урахуванням їх внеску до бюджету громади. На перший погляд, нібито справедливо. Але ж, якщо керуватися цим принципом, баланс для окремих територій буде від'ємним, і вони ще довго чекатимуть навіть на щонайменші поліпшення. Ми маємо виходити з того, що громада — це сім'я, тож і жити треба як у сім'ї: турбуватися про всіх без винятку.

Ще два роки тому наше підприємство за свій коштом почало прокладати лінію дротового інтернету. Першими перевагами

цього зв'язку скористалися жителі Катеринівки й Олексіївки. Особливо прислужився він в період карантинних обмежень, коли навчання в ліцеї проводилося дистанційно. На сьогодні дротовий інтернет прийшов і у Володимирівку. Тут ним уже користується більше десяти абонентів, і є ще стільки ж бажаючих його мати. Підключено до мережі місцевий дитсадок, на черзі — місцевий клуб і корпус ліцею. Всі соціальні об'єкти нашої громади користуються інтернетом безкоштовно. Нині їх уже десять, а буде до півтора десятка.

Враховуючи, що все більше й більше послуг надається в онлайн-режимі (отримання різних довідок, оплата комунальних послуг, призначення пенсії тощо), дротовий інтернет-зв'язок стає невід'ємною частиною побуту сільського жителя. Ось чому він повинен бути в кожному селі, не залежно від того, мале воно чи велике. Тим більше, що вартість послуги з його надання в нашій громаді значно нижча, ніж у місті, і становить всього п'ятдесят гривень на місяць.

Як відомо, згідно з розпорядженням Мінсоцполітики, з першого вересня нинішнього року пенсія доставлятиметься додому тільки окремих категорій населення, всім іншим вона зараховуватиметься на банківську картку. В той же час на всю територіальну громаду маємо лише один банкомат у Катеринівці. Для хоча б частково розв'язання цієї проблеми в мережі магазинів «Мінерал» почне діяти видача коштів при оплаті товару з використанням банківської картки. Поки що розмір одноразової виплати становитиме не більше 500 гривень, але є підстави припускати, що в недалекому майбутньому вона зросте. Ми

вже підписали відповідну угоду з банком Аваль, і першими оцінять зручність послуги жителі Катеринівки, наступними будуть жителі Олексіїки та прилеглих до неї сіл.

Зрозуміло, що успіх перетворень в нашій громаді головним чином залежить від сільської ради, депутатів, але я не можу не згадати тут і про сільських старост. Закон не наділяє їх фінансовими ресурсами, проте їх роль в перетвореннях не така вже й маленька. Вони мають вивчати запити жителів очолюваних ними старостинських округів і активно сприяти їх задоволенню. Їм є над чим працювати в кожному селі. Наприклад, в мальовничій Овсяниківці гнітюче враження на місцевих жителів і приїжджих справляють кинуті напризволяще приміщення магазину, гуртожитку, окремі садиби. Хто, як не староста, має запропонувати, що варто з ними зробити — знести чи, може, полатити, щоб вони ще послужили громаді?

Мене потішило, що обладнання автобусної зупинки на центральній вулиці Грузького, приєднаного до Катеринівської територіальної громади наприкінці минулого року, на якийсь час стало для його жителів подією номер один. Дехто посміхнеться, мовляв, знайшли чому радіти. І справді, нічого визначного в тій події немає, але я розумію грузчан: вони сподіваються, що автобусна зупинка, як і відновлене нічне освітлення вулиці, — лише початок тих змін, яких вони вже зачекалися. Таких же змін чекають і жителі інших сіл, які колись записали в неперспективні.

Записав
Сергій ЗАДОРЖНИЙ

За будь-якої погоди

«Наша громада» вже не раз розповідала про працівників соціальної служби Катеринівської сільської ради, котрі опікуються людьми похилого віку. Двічі на тиждень вони навідується до своїх підопічних, щоб доставити замовлені харчі та ліки, допомогти по господарству тощо. Часті їхня допомога є безальтернативною.

— Не знаю, як і жила б, якби не Альона, — каже жителька Новомихайлівки Марія Буга про соцпрацівницю Альону Клеймьонову з Олексіївки. — До магазину далеко, не дійду, бо здоров'я вже немає, а вона привезе все, що замовлю, та ще й води чи дров до хати наносить, коли я нездужаю.

Жінка розповідає, що оселилася з чоловіком у віддаленій Новомихайлівці заради дітей. Гадали, житимуть разом з ними, адже все для того мали — і город, і садок, і хату простору. Вирости діти, розлетілися, а шість років тому ще й чоловік помер.

Альоні Клеймьоновій добиратися до Марії Семенівни через брак дороги з твердим покриттям не зручно, але вона не скаржиться, за будь-якої погоди відвідує свою підопічну.

— Зараз в мене є помічник, — киває на велосипед, — а взимку, якщо випаде сніг, то й санчата виручають.

За словами Альони, її підопічні потребують ще й звичайного спілкування.

— Часто просять побути з ними якнайдовше, — каже. — Комусь хочеться почути, що в світі робиться, а комусь — про своє життя повідати. Зізнаються: спілкування для них як ліки — поговорять і легше на душі стає.

Окрім Альони Клеймьоновой, соціальними працівниками трудяться ще вісім чоловік. Разом вони допомагають долати життєві труднощі???? мешканцям Катеринівської територіальної громади.

Нехай буде світло!

Більше десяти металевих стовпів з ліхтарями появилось нещодавно на дорозі між старою Катеринівкою і її адміністративним центром.

Їх установило власними силами й коштом акціонерне товариство «Кіровоградське рудоуправління».

Нагадаємо, це підприємство уже

тривалий час значну частку своїх прибутків спрямовує на потреби місцевої громади. Завдяки гірникам жителі Катеринівки — з природним газом, центральним водопостачанням та інтернетом, село освітлюється, благоустроєне, тут є сучасні автобусні зупинки, спортивний і дитячі майданчики.

На знімках: так монтувалася освітлювальна лінія.

1956 року ця сім'я переїхала з Полтавщини в нашу Катеринівку. Сім'я невелика: Галя, сестра Тамара і мама. Мама, Євдокія Федорівна, — першокласний водій вантажівок. Її й запросило сюди на роботу керівництво катеринівського рудника вогнетривких глин. Наші теперішні пенсіонери добре пам'ятають цю вмілу шоферку, яка на старенькому ЗіЛі возила глину з кар'єра.

— Чи сподобалося село? — питаю Галину Семенівну, зустрівшись з нею нещодавно.

— Яке село? — не згодна з визначенням вона. Мовляв, там, де тепер адміністративний центр Катеринівки, був величезний занедбаний сад.

— Й досі пам'ятаю смак «циганки» — це такі яблука там росли, — каже.

Далі дізнаюся про її перше кохання — Сашка, про шлюб з ним.

Сашкова мати була проти того, щоб він брав Галину, — не хотіла бідної невістки. «Яке придане принесе вона в нашу хату?» — дорікала синові. І все ж весілля відбулося. За вікном шуміли дерева, збиралося на дощ. У хаті, де зібралися гості, лунала весільна пісня, сповнена смутку:

*Та засвіти, мати, свічку,
Постав на столі,
Ой глянь, мати, подивися,
Чи пара мені.
Засвітила мати свічку,
Не ясно ж горить,
З ним любила — розлучилась,
Серденько ж болить.*

Не звертаючи уваги на присутніх, рвучко піднялася з-за столу тітка Марія, вхопила повний келих вина, брязнула об підлогу.

— На щастя! На щастя! — закричали захмелілі гості.

— На розбите щастя! — процідила крізь зуби Сашкова мати.

Після весілля вирішили поїхати на заробітки на Урал, в місто

лує?» «А я на побачення із стільцем ходжу», — відповідала.

Кілька днів Галина жила немов у дивній казці, сповнена такого великого щастя, що й самі ставало страшно, бо здавалося, що це — скороминущий сон.

А Дмитро Васильович, коли приходив у гості, обов'язково приносив цукерки для Світлани. Дитятко їх розгорне, в одну купку — фантики, в іншу — їх вміст. Згодом Галина й Дмитро побралися.

55 років прожили разом. П'ятьох дітей виростили. Світлана вивчилася на диспетчера, Діана — юрист, Леся — кухар-кондитер, Діма — електрозварник, Сергій — інженер-електрик.

Згадавши Сергія, найстаршо-

з другого поверху оселі купу посвідчень, документів. Ось — медаль за материнство. Її вручав тодішній голова Обознівської сільської ради Микола Іванович Гребенюк. А ось указ Президента України за 7 березня 2013 року, яким їй присвоєно звання матері-героїні. Є тут і водійське посвідчення Галини Семенівни.

Дуже добрим був її чоловік. За 55 років спільного життя жодного разу не сказав про своє кохання, але радував подарунками. То букет квітів принесе, то набере тканини гарної на сукню, то щось у кухню придбає. А якось вирішив, що жінці складно добиратися на роботу (вона працювала в обласній психіатричній

ніком рудника. І дуже любив землю. Працював сам і дітей привчав.

Якось зустрілася з ним на городі (живемо ж по сусідству). Дмитро Васильович і запитав мене:

— Ану скажи, що потрібно рослині? Щоб росла добре, квітнула, урожай добрий давала?

— Вода, тепло, — невпевнено відповіла я.

— Ні, цього замало, — засміявся Дмитро Васильович. — Потрібна любов.

Він мав рацію. Без любові до свого городу нічого не доб'ється.

Прожив Кремсал 80 років. Вважаю: щасливих років, бо до останнього його подиху поряд

Коли в серці — любов

були діти й дружина.

Розмова моя з Галиною Семенівною була перед Великоднем. Тими ж днями я, зустрівшись з односільчанками біля магазину, спитала, хто в нас пече гарні паски. «Галина Кремсал! — дружно відповіли мені жіночки. — І хліб, і пиріжки, і тістечка! Ви коли-небудь бачили, щоб вона купувала хліб?»

«Пасочки вона пече такі, що пальчики оближеш, — запевнила Марина Сіраченко, приятелька Галини Кремсал. — Дмитро Васильович дуже любив смакувати її витворами!»

Пам'ять зберегла все так яскраво! Ніби вчора Дмитро розлучився з Галиною. Не мертвим — живим постає у неї перед очима дорогий світлий образ, пригадується давня юність і довіку незабутня любов.

Любов МАЙСТРЕНКО

На знімках: Галина Кремсал із Світланкою та з чоловіком.

Страуси в Грузькому

Не тільки м'ясо, а й цінний жир

Любов Коваль — з працівників і підприємців людей. Таким був і її чоловік Петро Олексійович. Приміром, якось Ковалі вчитали в пресі, що можна непогано заробити на розведенні страусів, — і вирішили спробувати.

— Це було сім років тому, в червні, — каже Любов Олександрівна. — Дізналися, що такі-то люди в Миколаївській області продають страусенят. Ми поїхали туди, купили десять пташат, місячних, по 150 доларів за одне, привезли сюди, в Грузьке. Розміром вони були як кури. А через три місяці стали майже такі, як тепер. Тоді й пустили їх у вольєр.

За словами господарки, основна їжа страусів — люцерна. Але щоб вирости здоровими, треба забезпечувати їх у достатній мірі й білками, й вуглеводами, й вітамінами, й мінералами. Нюансів у цій справі дуже багато. Наприклад, треба знати, скільки дати птиці корму, з якою частотою її годувати, як напувати. Також варто враховувати, що страуси — схильні до стресів, особливо в перші дні життя.

— На жаль, ті, хто їх розводить, не люблять ділитися своїм досвідом, — зауважує Любов Коваль. — Тому доводиться доходити до всього самому.

Нині в її господарстві — сім страусів. Особини чоловічої ста-

ті мають імена — Петруша, Максим...

— У кожного — свій характер, — запевняє господарка. — Максим — той спокійний. Гуляє собі наодинці. Правда, як щось не сподобається, ногою як дасть! Мене якось ударив, аж відлетіла, бо не впізнав без платочка. Кажу: Максимка, що ж ти? Вони мене всі по голосу впізнають. Як одягнуся в щось незвичне для них, то кажу, що це — я. Страуси — розумніші, ніж кури.

— Цікаво спостерігати за самцями, коли дорослішають, — продовжує Любов Коваль. — Танцюють на одній ніжці. Один крутився так, та й зачепився об стовпчик, поранився, підшкандибав. Чоловік зарізав його. Страусові було десять місяців, він найбільший виріс. Чистого м'яса — 35 кіло, та вісім — жиру, серця — півтора, по 600 грамів — пуп і печінка. Частину самі з'їли, частину — продали в селищі Новому.

— Яке їхнє м'ясо? — перепитує жінка. — З виду — як молода яловичина. На смак — дуже добре. Солодкувате, не схоже ні на курятину, ні на яловичину. Жир — жовтий, цінний, лікувальний, рани від нього заживають. У їжу жир теж годиться. І яйця добрі. Я їх і смажу, і продаю. Одне — від 200 до 250 гривень. Важить яйце з півтора кіло. Купують і шкарлупу, з неї роблять сувеніри.

Жінка розповідає, що страуси починають нестися на четвертий

рік. Щоб отримати приплід, використовуються інкубатор. Саме в такий спосіб в господарстві Ковалів у червні минулого року появилось ще кілька страусенят. Вага пташати — від 500 до 900 грамів.

— Вони як вилупилися і мене побачили, то сприйняли мене за свою матір, — пам'ятає Любов Олександрівна. — Сюрюкали, тривожилися, коли залишала їх. Тоді пташата й загинули. Чоловік саме захворів, невдовзі його не стало, і мені не до страусів було.

Недавно Любов Коваль знову заклала в інкубатор страусові яйця. Чекає припліду. А ще вона охоче показує своїх екзотичних птахів місцевим школярам. Такі екскурсії відбуваються під час літніх канікул.

Віктор КРУПСЬКИЙ

Щоб було красиво

— Не фотографіруй таку страшну! Бо будуть сміятися з баби, куди вона годна! — кричить вона, помітивши, що наводжу на неї камеру телефона.

Запевняю співрозмовницю, що вона — гарна, й аніскільки не кривлю душою. Й у хаті у неї гарно та чисто. Вивчаю обстановку. Піч — справжня сільська, охайно побілена, акуратно підфарбована. На стінах — рушники, килими, сімейні фотографії, репродукція «Незнайомки» Крамського (класичний елемент радянського сільського інтер'єру!). Є плакати із зображеннями Тимошенко (за 2006 рік, ще із заплетеною ко-сою) та кандидатів в депутати обласної ради, поряд з якими — лики Ісуса, Богоматері. Здається, господарка використовує виборчу агітацію як джерело естетичної насолоди. Впадають в око численні саморобні килимки на підлозі.

— Самі в'язали? — питаю.
— Сама, — підтверджує власниця цього добра. — Тряпки різали

ла з одежі. Може, подарить?

— Нема куди класти, — відмовляюся.

— А в машину?

— Нема машини.

— А чим же приїхали? — не вірить співрозмовниця.

— Рушники гарні. Теж самі вишивали? — допитуюся.

— Сама, а хто ж іще? Зимою вишивала.

— Навіщо депутатів повісили поряд зі святыми?

— Хай висять. Щоб красиво було. А де їх дівать? А як у мене Юлька в боковці — цілий ряд. Дали мені. А що я — поріжу?

— Ви ж бравенькі були, — роблю щирий комплімент, роздивляючись фотопортрет господарки, зроблений у молодості.

— Це я на почотну дошку фотографувалася, — пояснює вона.

— Топите? — цікавлюся піччю.

— Топила, коли був мужик. Тепер мужика нема. Ночую в

боковочці, там у мене плита, її й топлю.

Знаючи від односельців господарки, що вона народилася 1936 року, прошу розповісти про війну.

— Я й немців бачила, — каже вона. — Були в нас у хаті. Забрали корову, порізали. Ми на верх-

ву. В чому був, у тому й пішов. Я його проводжала, маленька. По цей день не прийшов.

Перемогу над Німеччиною господарка пояснює так:

— Якби Жуков не одпустив тюремщиків, немці й досі були б у нашому селі. Тюремщики побідили.

З'ясовую, що вона — неписьменна.

— Я, синок, неграмотна, — зізналася. — Ні бе, ні ме, ні ку-куріку. Вчитися не хотіла. Іду в школу, а сама — в дерезу, там і сиділа. Кажу мамі, що в школі була. Учитель кожний ранок заходить і каже: «Настя, ваша Вера в школу не ходє». Мама: «Як не ходє?» Мама мене й била. Потом я покинула школу геть. Взрослою каялася, та не вернеш. Не вмію ні читать, ні писать. Тільки розписуватися, по буквах. Неграмотна, зате роботяща.

— Де ж працювали? — цікавлюся.

— Дояркою всю жизнь.

— Кажуть, легка робота, — жартую.

— Ага, легка. Встаєш у чотири часа — і до корів. Так три рази

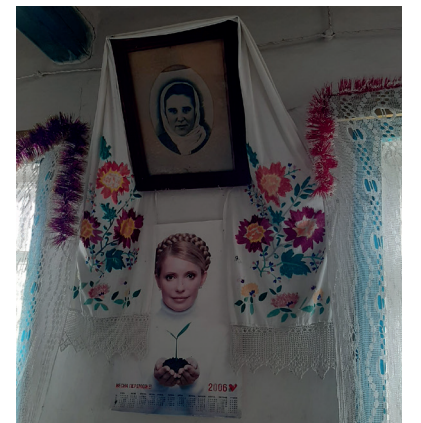
на день. Подоїть, почистить, їсти роздять. Скотарь завезе — кидай, доярко, вилами. Корова як дасть грязним хвостом по глазах, осліпнуть можна.

— Добре платили дояркам?

— Які там заробітки! А до того палочки писали. Трудодні.

— Вкрасти можна було щось у колгоспі? — демонструю обізнаність у колгоспних звичаях.

— Можна було, та нема коли що вдома держать. На фермі сорок коров — ще й вдома, синок? А язик не висолопиш? Мене, синок, якби пустили в парламент, в депутати! Я б їм дала! Робила з мамою доярками. Була передова доярка, на почотній дошці була. А що заробила? — скаржиться на малу пенсію співбесідниця.

— Чоловік ваш чим займався?

— На посольку Новому в больниці робив Льоня. Дванадцять год як помер.

— До соцпрацівниці претензій нема? — маю на увазі Валентину Гінкул, яка й привела мене сюди.

— Спасіба їй. Часто-густо заходить. Дуже помагає. І дрова рубає. І в магазин іде, хліба приносе. Питає, що нада.

Ось така розмова в мене була з Вірою Іванівною Ботнар, яка мешкає в Грузькому.

Віктор КРУПСЬКИЙ

Про це писала «Зоря комунізму»

Сергій Охріменко і його бульдозер

Про одного із шоферів Кіровоградського рудника вогнетривих глин написала «Зоря комунізму» у випуску за 21 листопада 1978 року. «Заслуженим авторитетом користується Сергій Охріменко, — йдеться. — Комсомольський активіст, добрий товариш. Так відрекомендував його начальник виробничо-технічного відділу Кіровоградського рудника вогнетривих глин Анастолій Константинов.

Сергій освоїв дві суміжні спеціальності. Він — токар і машиніст бульдозера, зробленого місцевими раціоналізаторами

на базі трактора К-700. Як токар Охріменко брав участь у виготовленні цього бульдозера. Витвір раціоналізаторів став незамінним в кар'єрі. Швидкохідний, високоманеврений бульдозер використовується на прокладенні під'їздів, на ремонті під'їзних шляхів, плануванні відвалів. Водить його Сергій Охріменко».

Брати Усатенки

Нарис про осикиваських братів-механізаторів Усатенків опубліковано в «Зорі комунізму» за 20 січня 1979 року. З ними кореспондента газети познайомив Микола Жердій, керуючий III відділком колгоспу імені Чапаєва. Зустріч журналіста з Миколою і Володимиром Усатенками відбулася в полі — механізатори на своїх Т-150 саме піднімали зяб. «Середнього зросту, засмагли, усміхнені», — так описав їх він. «Працюємо як усі», — тільки й сказав йому Микола Усатенко.

Від Жердія кореспондент дізнався, що Микола й Володимир дбають про доручену техніку, що у трактористи рветься у їхній старший брат Леонід, слюсар на фермі. «На свята вони збираються в Миколи. Біля нього мешкає мати Домаха Юхимівна, одна з перших доярок колгоспу. Вона — ровесниця 20-го віку», — йдеться в газеті.

Агітаторка Наталка

З нарисом про Наталку Дяченко, очільницю комсомольського осередку першого відділку колгоспу імені Горького, вийшла районка 8 березня 1979 року. «Наталку незабаром прийматимуть у партію. Вона вперше прозвітує про виконання партійного доручення», — повідомляється в газеті. Ідеться ось про що. Коли Наталка ще не була комсоргом, їй, працівниці бухгалтерії, доручили проводити агітаційні бесіди з колгоспниками, і вона поставилася до цього дуже відповідально. Згодом її обрали головою комсомольського осередку першого відділку. Наталка ще й взяла участь у відродженні сільського хору. Автор нариса про неї — В. Профатило, секретар партійної організації колгоспу.

Гоголь-моголь — просто, смачно і корисно

Класичний рецепт. 1 яйце, цукор за смаком. Відділити жовток від білка (білок в цьому рецепті не потрібен). До жовтка додати цукор і добре збити виделкою або міксером до білуватого кольору.

3 коньяком. 40 мл коньяку, 3 ст. л. цукру, жовток 1 яйця. Відокремте жовток і збийте з цукром. Потім додайте в стакан трохи алкоголю і знову все добре перемішайте. Якщо хочете отримати більше готового напою, то пропорційно збільште кількість усіх інгредієнтів.

3 лимоном. 100 мл рому, 6 ст. л. цукрової пудри, 5 жовтків, цедра лимона. Зніміть цедру з лимона дрібною терткою (біла частина шкурки гірка, вона тільки зіпсує смак). Жовтки розмішати з цукровою пудрою. Продовжуючи збивати їх, додайте цедру і ром. Має вийти особливий десерт, з ароматом лимона і присмаком рому.

3 білків. 3 яйця, 9 ч. л. цукру. Білки помістіть в сухий посуд. Збивайте їх до утворення невеликої піни, почніть додавати цукор і продовжуйте перемішувати масу. Важливо домогтися пишної структури (м'яких піків). Перекладіть масу в склянку. Отриманий десерт має солодкуватий смак і повітряну структуру.

3 кавою. 5 ст. л. завареної кави, 2 ст. л. цукру, 1 яйце, 5 ст. л. молока. Відокремте жовток від білка. Жовток добре розітріть з цукром. Білок збити окремо до утворення піни. Тепер з'єднайте жовток і білкову масу, трохи перемішайте. Влийте в склянку молоко і каву, ще раз все розмішайте.

У результаті ви повинні отримати смачний напій з пишною шапкою зверху.

Корисні властивості гоголь-моголь. Напій часто використовується при втраті голосу. Амінокислоти, що містяться в ньому, покращують стан волосся, шкіри, нігтів. Підвищується гострота зору. Напій можна вживати при нестачі маси, якщо потрібно набрати вагу. Він буде корисний при захворюваннях дихальних шляхів.

Гоголь-моголь не можна вживати, якщо у вас є порушення в роботі шлунково-кишкового тракту, захворювання печінки та підшлункової залози, цукровий діабет, індивідуальна непереносимість яєць, атеросклероз. Дитячий вік до п'яти років.

Щоб убезпечити себе від зараження сальмонельозом, достатньо добре помити яйця з милом. Справа в тому, що безпосередньо жовток і білок не містять збудників інфекції. Якщо курка хвора, то бактерії знаходяться на шкаралупі. Потрапити в напій вони можуть при розбитті яйця. Не використовуйте для напою яйця з тріщинами — інфекція могла проникнути всередину.